

*Hristos
a înviat
din morți,
cu moartea
pre moarte
călcând
și celor din
morminturi
viață
dăruindu-le*

Tribuna

COTIDIAN INDEPENDENT DIN JUDEȚUL SIBIU

Anul CVII,

nr. 349

Marți,

9 aprilie

1991

4 pagini

3 lei

Atotdeschizătoarea Biruință

Am purces în și am ieșit din Săptămâna Patimilor și am fost, din nou, martori și, în calitate de creștini, participanți la Atotdeschizătoarea Biruință a vieții asupra morții, prin celebrarea marii primăvăratice sărbători creștine — ortodoxe a ÎNVIERII. Evident, dacă acest periplu purificator — care trebuia să fie purificator pentru fiecare dintre noi — ne „livrează” acaparatoarei vieți, sociale — politice — economice, tot în starea și în carapacea mentalității nezdruincinate de pînă la Săptămâna purificării și pînă la marele praznic, vina nu este decît a neputinței și a cerbicii noastre întru păcătoase obiceiuri, comodități și refuzuri (refuzul de a înțelege ar fi primul și a ne purifica al doilea...).

EDITORIALUL ZILEI

Căci am spus adesea, înainte, că dacă economia o vom putea reclădi într-un an, doi, cinci, zece, rețeluirea și schimbarea mentalității va fi operă măsurabilă în... generații.

Dar, parafrazînd, timpul nu mai are răbdare!

Va trebui să învățăm, cu efort să învățăm și să credem, cu marele Seneca, pămîntean cu strămoșul Traian, că „E un lucru mare ca un om să fie mereu același”. Adică OM, căci prin patimi, jertfă supremă și Înviere, Domnul Dumnezeu ne-a răscumpărat din ghearele morții și din temnița păcatului, oh atît de omeneștile păcate... și atît de năvălitoarele... Încă înțeleptul Solomon, într-unul din Proverbele (Pildele) sale avertiza: „Și sărăcia vine peste tine ca un hoț și lipsa ca un om înarmat”. Da, vedem că vin, dar noi trebuie să le întîmpinăm cu tăria ce ne-o dă Jertfa, Învierea, Răscumpărarea. Dacă am înțeles să fim oameni adevărați, creștini autentici și români numai la bucurii și, în rest să ne păstrăm deprinderile haitei hrăpărețe sau ale fiarei sinuratrice, uitînd de comunitatea omenească și creștină — pentru a ne aminti, din nou, primăvara viitoare va fi să nu pricepem nimic din exclamația lui Seneca. Dar încrederea și speranța și truda viețuirii întru adevăr sînt acestea atît de omenești, exclusiv omenești... Gaudeamus igitur!

TRIBUNA

Calendarul creștinătății

Marți, 9 aprilie — Sfintele Paști; Sfîntul Mucenic Euphie; Cuviosul Vadim (sărbătoare însemnată cu cruce roșie);

Miercuri, 10 aprilie — Sfîntii Mucenici Terentie, Pompeie, Maxim (harți);

Joi, 11 aprilie — Sfîntul Ierarh Calinic; Sfîntul Mucenic Antipa, episcopul Pergamului;

Vineri, 12 aprilie — Izvorul Tămăduirii; Sfîntul Sava de la Buzău — harți (sărbătoare însemnată cu cruce roșie);

Sîmbătă, 13 aprilie — Mucenicul Artemon; Cvintilian și Dada;

Duminică, 14 aprilie — Sfîntul Părinte Martie Mărturisitorul; Sfîntul Mucenic Tomaida.

La mulți ani, domnule Cioran!

În urmă cu un an, într-un aprilie umed și friguros, l-am cunoscut pe Emil Cioran.

...Joi, 19 aprilie 1990.

La ora 17,30 punct, împreună cu grupul de elevi sibieni, pătrund prin poarta impozantă, în clădirea Primăriei Parisului. Surpriză. Aici îl întîlnim pe filozoful Emil Cioran, stabilit în Franța în urmă cu o jumătate de veac. A implinit 79 de ani și este de o perfectă luciditate, deși o oarecare nesiguranță în mișcări este evidentă. Vorbește cursiv românește, fără pic de accent cum a căpătat, spre exemplu, Ion Rațiu care cam tot atîția ani a stat în Anglia. Bucuros de ceea ce s-a întîmplat în decembrie '89 în România, este încă neliniștit de ce se petrece în continuare. Îl evocă, din perioada sibiană a tinereții sale, pe Mir-

Dr. Antonie Plămădeală, Mitropolitul Ardealului

VENIȚI DE LUAȚI LUMINĂ!

Pastorală de Sfintele Paști 1991 (text prescurtat)

HRISTOS A ÎNVIAT! Iubiți credincioși,

Slujba din dimineața Învierii se deschide printr-o solemnă și emoționantă chemare a preotului, care, în biserică în întregime cuprinsă de întuneric și tăcere, apare în ușile împărătești, el singur cu o luminare aprinsă chiar în momentul acela, de la candelă de pe Sfînta Masă, îndemnînd: **Veniți de luați lumină!** Și cheamă o dată, și cheamă și a doua oară și a treia oară: **Veniți de luați lumină!** Și credincioșii își întind luminările și iau lumină din lumina altarului și, la rîndul lor, o dau mai departe, din om în om, celor care nu ajung pînă la preot, pînă cînd întreaga biserică se umple de lumină. Se umple de lumină și de bucurie. Căci lumina aceasta vine de pe Sfînta Masă din altarul care, pînă o clipă înainte, fusese mormîntul în care a fost îngropat Domnul și care, acum, e locul pe care luminează Domnul înviat. E

clipa acelei mari cotituri din istoria omenirii care i-a modificat destinul și care i-a reasezat pe oameni într-un nou echilibru cu ei înșiși și cu Dumnezeu.

În noaptea aceasta... lumina trebuie să vină către fiecare din izvorul unic, de la cel care a creat-o zicînd: „Să fie lumină!” E lumină sfîntă. Domnul înviat e ascuns acum în această lumină. Căci despre El s-a zis: „Cel ce te îmbracă în lumină ca și cu o haină”.

V-ați întrebare vreodată cu ce haină s-a îmbrăcat Mîntuitorul după ce a ieșit din mormînt? Cu ce s-a îmbrăcat cînd l-a văzut Maria Magdalena? Căci nu avea la îndemînă nici o haină, iar giulgiurile au rămas în mormînt. Le-a văzut Sf. Petru: „Petru însă — ne spune evanghelistul Luca — sculîndu-se, a alergat la mormînt și plecîndu-se a văzut giulgiurile întinse” (Luca XXIV, 13). Răspunsul e chiar în cuvintele pe care le-ați auzit mai înainte, păs-

(Continuare în pag. a IV-a)

IN PAGINA A IV-A:

Calători, cercînd țărml Certitudinii...

Nicu Ceaușescu — mărturisiri în umbra Jilavei

„Mie mi se pare că ziaristii străini sînt mai interesați în aflarea adevărului despre evenimentele din decembrie '89, decît ai noștri”.

„Le-am zis că, dacă aveam, așa cum se susține, un miliard de dolari, nu mai eram eu, la vremea asta, aici la Jilava”.

„Atunci cînd m-a înjunghiat insul ăla, mi-au rupt cămașa ca să-mi ia lanțul de aur, dar eu nu aveam așa ceva la gît, așa că s-au mulțumit cu ceasul — care era un Rollex din aur, circa 300 grame, îl cumpărasem cu vreo 7 800 de dolari...”.

„N-am decît două regrete: că am avut încredere în oameni și că nu l-am destituit pe lt. col. Dragomir Aurel încă din 21 decembrie...”.

INCEPÎND CU ZIARUL NOSTRU DE MIERCURI, 10 APRILIE, VĂ OFERIM, ÎN EXCLUSIVITATE, UN SERIAL PALPANT ȘI ZGUDUITOR: INTERVIU CU UN MURIBUND, ÎNDARĂȚUL GRATILOR DE LA JILAVA!

(continuare în pag. a III-a)

N. I. DOBRA

Iulian Vișa: A fi sau a nu fi. Dar cum să fii!? Asta e întrebarea capitală de față în România (IV)

Iulian Vișa găsește Sibiu aproape neschimbat. Califică Sibiu drept unul din orașele importante, superbe, fascinante din România, dacă nu chiar din Europa. Decăzut, e adevărat, dar e nevoie ca să se investească bani ca să renască. În felul acesta Europa va veni aici să vadă Brukenthalul, Teatrul din Sibiu... Iar din aceasta Sibiu nu ar avea decât de câștigat.

— *Cunoașteți, probabil, faptul că colegii dumneavoastră au lansat ideea unui Festival Internațional de Teatru Shakespeare la Sibiu, începând cu toamna acestui an. Cum vi se pare acest gând?*

— Mi se pare un pas extraordinar, ca o deschidere spre lumea de care vorbeam. Asta va fi câștigul cel mai important. Sibiienii vor putea lua contact cu teatrul din alte țări, vor vedea ce se întâmplă în alte teatre, vor cunoaște alte moduri de prezentare

teatrală și-și vor da seama că Sibiu, cîndva, s-a aflat la nivelul teatrului european. Se va realiza astfel un schimb de valori culturale care este absolut necesar. E o mișcare de pionierat la Sibiu și ea trebuie sprijinită. Ideea de Shakespeare e uriașă. Shakespeare este unul din dramaturgii uriași ai lumii. Și să faci un festival pe tema aceasta este absolut fascinant. Să sperăm că Sibiu va susține ideea prin niște spectacole de excepție.

— *Personal, aveți proiecte concrete în acest sens?*

— E o idee veche de a mea și a teatrului sibian, încă din perioada cînd mă aflam la Sibiu, să montez Richard al II-lea. După Richard al II-lea Shakespeare a scris Hamlet. Richard al II-lea e un fel de pregătire pentru Hamlet. E un text foarte puțin jucat și foarte puțini critici îl comen-

tează. În România de cînd mă știu eu s-a jucat o singură dată.

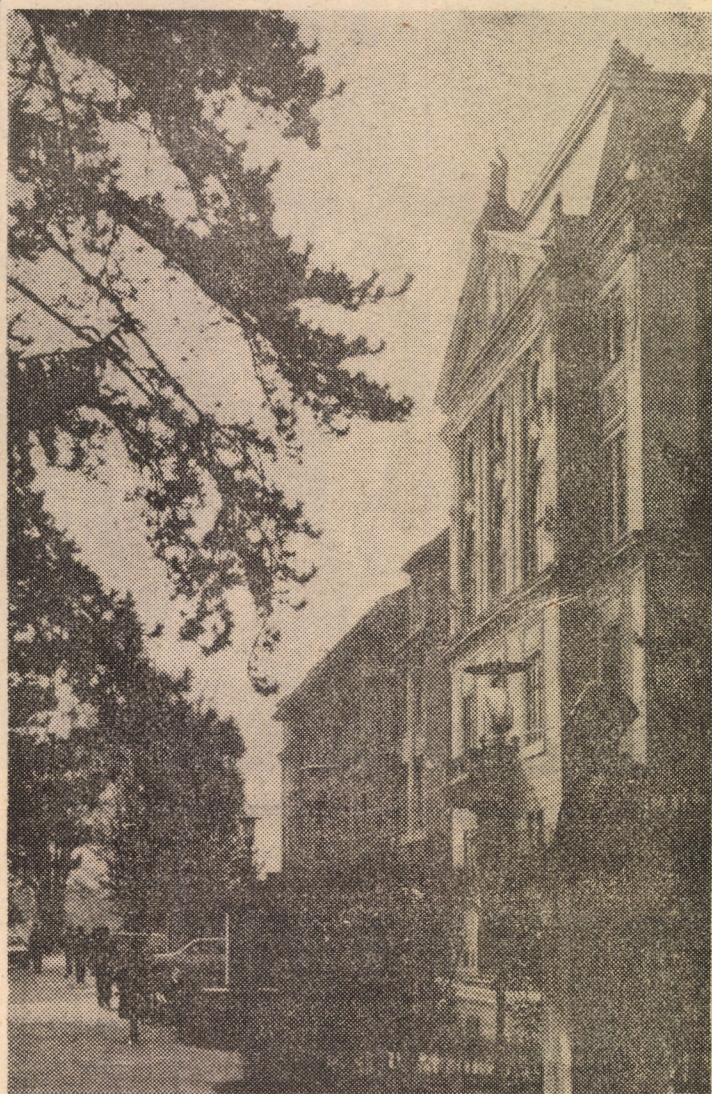
— *Din ce cauză?*

— Din punct de vedere literar, textul este foarte inegal. Trebuie periat mult, redus, cizelat. Piesa e o căutare, un fel de laborator al lui Shakespeare înainte de Hamlet, sau un fel de schiță a unui mare pictor înainte de a face tabloul genial. În piesă se găsesc în egală măsură părțile banale și sclipirile de geniu. E vorba de un om care înțelege că a greșit o viață întreagă. Textul mi

se pare foarte potrivit pentru România, mai ales pentru perioada pe care o traversează. E vorba de un rege care în timpul domniei lui și-a risipit viața, a furat, a omorât, a ucis crezînd că trăiește. Și în clipa în care moare înțelege că el n-a trăit niciodată. Moartea este clipa care îi dă viața. În moarte el își înțelege viața. Dar e prea târziu. Asta e foarte interesant că moare în clipa în care începe să trăiască. Și are monologul lui celebru în care își exprimă părerea de rău că n-a înțeles armonia universului pînă atunci. Că armonia muzicii pe care el o aude în clipa în care e închis, ar fi trebuit să o audă cu mult timp înainte. Muzica, armonia muzicii seamănă cu armonia de zi cu zi, înțelege armonia omului cu universul în clipa asta. E Hamlet: a fi sau a nu fi. Dar cum să fii!? Asta e întrebarea capitală de față în România. (va urma)

Ion Onuc NEMES

În exclusivitate

În trecere prin parcul Astra din Sibiu Foto: Fred NUSS

NOTE Nimicuri dificile?!...

Inițiativa privată a acoperit aproape toate domeniile de interes cetățenesc. Aproape. Pentru că nimeni nu s-a gândit — de exemplu — să-și deschidă o întreprindere de colectare a hîrtiei.

Punctele de colectare existente în prezent la Sibiu sînt părăginate și în inactivitate totală. Unele dintre ele s-au transformat chiar în WC-uri stradale...

Fiecare dintre noi adună maculatură. Și-o „plimbă” apoi de pe balcon în debara, din debara în cămară, din cămară în magazie sau în curte. Kilograme întregi ca-

re înghit spațiul de depozitare și așa restrîns al căminelor noastre. Care, retopite ar soluționa parțial criza de hîrtie cu care se confruntă astăzi întreaga țară. Care ar mai salva de la tăiere cîte ceva din fondul forestier împușinat în ultima vreme. Care... care...

Dar cine să se gîndească la toate aceste „nimicuri dificile”, nu-i așa?!

Barurile și magazinele de desfacere a produselor din import sînt oare de mai mare interes național? N-am crede. Totuși, meditați...

M.U.

I. ARDELEANU

Aveți cuvîntul

SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE D-L REDACTOR ȘEF.

Subsemnatul Ignat Emilian din comuna Racovița nr. 388, jud. Sibiu.

Domnule redactor, sînt a-bonatul dv. la ziarul „Tribuna” care-l conduceți, citind eu atenție editorialul zilei. Articol în care găsești multe lucruri spre învățură și spre democrație.

D-le redactor, în primul rînd îmi cer scuze pentru îndrăzneala de a apela la dumneavoastră pentru unele lip-suri, poate ne puteți ajuta sau ne dați adresa cui să ne adresăm.

Mă întreb singur și vă întreb, tot comerțul statului a ajuns pe mina bișnițarilor? Magazinele cooperatiste sînt goale, marfa ce-o dorești o găsești la bișniță. De exemplu, cui de potcovit nu se găsesc la nici un magazin, nici la Sibiu, dar pe piață la bișniță găsești cu 5 lei cuiul.

Sunt fumător, țigări Carpați la fel nu găsești la cooperativă decît la bișniță, cu 20 lei pachetul. Oare toți oamenii de bine din țara noastră trec cu vederea și lasă lucrurile să meargă așa încurcate după bunul plac al fiecăruia, în bătaie de joc de cei mulți?

Cei în măsură de control ce fac, ori împart cîștigul? Legea i-a autorizat să-și facă datoria, dacă nu să lase pe alții.

... Am pornit pe urma unei sesizări primite la redacție. Domnul Virbănescu Gheorghe din Sibiu, cartier Hipodrom I, bl. 16, ap. 72 a cumpărat de la Cedonia un borcan de iaurt în care se „lăfăia” un ciob de sticlă mare cît toate zilele. Ne-a fost remis „corpul delict” și ni s-a solicitat efectuarea unei anchete privitoare la situația prelucrării laptelui și a igienizării ambalajelor la Întreprinderea de Lactate Sibiu, pe toată filiera — de la prelucrare, la desfacere și comercializare.

Am contactat de urgență una dintre echipele de intervenție ale Laboratorului de igienă alimentară C.P.M. și-am descins la Sibiana.

Ne-a primit domnul director ing. Acariu. I-am înmînat borcanul litigios. Și-a ridicat a uimire sprîncenele: „să vă spun că o astfel de „pățanie” ar fi imposibilă aici, nu m-ați crede...” și a convocat, în cabinetul său, pe șefa C.T.C., doamna Negru, pe doamna ing. Vogel (șefa secției iaurt, sana) și pe muncitorii răspunzători de producție. Au privit pe rînd borcanul cuprinzînd ciobul de sticlă. Unii au zîmbit. Alții s-au încrunțat. Doamna ing. Vogel s-a ridicat: „Nu aici vă veți putea edifica, domnilor. Cu voia domnului director, v-aș recomanda să mă urmați. În secție. Acolo unde aceste ambalaje sînt spălate și apoi umplute cu iaurt. Veți judeca singuri...”. Am urmat-o con-

vinși că soluția pe care ne-o propune este singura edificatoare. După ce-am urcat și coborît cîteva scări metalice, ne-am oprit în fața unui colos paralelipipedic specializat în spălarea borcanelor de iaurt. În fața „ușii” colosului așteptau navetele cu borcane. Cu excepția cîtorva, aceste borcane găzduiau o adevărată cultură bacteriană și resturi de substanțe chimice a-

Sînt umplute manual de 10 muncitoare.

Trecut printr-o asemenea „filieră”, un ciob de dimensiunea celui dăruit redacției noastre ar fi rămas într-unul din bazinele de spălare ale mașinii automate. Desigur, dacă n-a fost lipit expres în borcan cu adeziv specializat în... sticlă.

Lucrătoria care introduce ștuțul cu iaurt în borcan are

CALEA LACTEE

Iaurt și... civilizație!

dezive (prenadez, aracet etc.)...

Spălarea ambalajelor începe cu pătrunderea acestora, într-un larg bazin de înmuiere. Urmează translatarea lor mecanică spre băile de soluție detergentă unde toate borcanele, fără excepție, sînt înțoarse cu gura în jos fiind inundate cu un jet puternic. După ce această operațiune se repetă de două ori sînt împinse — tot mecanic — spre jetul de clătire care le păstrează cu gura în jos.

Pe tot parcursul acestor operațiuni temperatura apei calde se menține la 50—60 grade C. (Verificată pe monitor). După care, unul cîte unul, tot cu gura în jos, borcanele se înșiruie pe bandă.

oricum răgazul să depisteze un eventual ciob nedezlipit de ambalaj și să elimine borcanul cu pricina.

Domnul director ne explică că mulți sînt dușmanii instituției pe care o conduce. Mulți dispuși să truceze... de ce?! Pentru că nici lapte, nici sana, nici iaurt nu e desul. Și unii cumpărători se înfurie. Atribuie întreaga vinovăție întreprinderii. Sesizări au tot fost. În mare parte nejustificate. Cine să înțeleagă că nu poate fi găsit mai mult pe piață decît dau vacile într-un moment sau altul, în județ?! Cine?

Pe de altă parte, parcă-și mai aduce cineva aminte că „Sibiana” a fost primul ICIL din țară care din 22 dec. '89

Măsuri temporare

— Ce reglementează Hotărîrea guvernului nr. 127/1991? I-am întrebat pe dl. Nicolae Tatu, directorul Direcției Municipale.

— Această hotărîre a guvernului reglementează modul de stabilire a salariilor pentru angajații societăților comerciale pe anul 1991. În hotărîrea respectivă sînt prevăzute măsurile temporare de moderare a creșterii salariilor, pentru a frîna procesul inflaționist și șomajul.

— La ce se referă aceste măsuri?

— În primul rînd, la stabilirea unor salarii de bază pe categorii de personal (muncitori necalificați, calificați, personal de execuție și de conducere, pe niveluri de pregătire). În cazurile în care se stabilesc în contracte individuale de muncă salarii de bază peste nivelurile prevăzute în hotărîrea guvernului, societățile comerciale vor suporta un impozit suplimentar calculat în raport cu gradul de depășire a acestor salarii de bază. Prin impozitul suplimentar, societățile comerciale vor fi determinate să selecționeze cu atenție personalul căruia îi acordă salarii de bază ridicate, întrucît costurile suplimentare suportate vor greva situația financiară a societății.

În al doilea rînd, aceste măsuri stabilesc cuantumul maxim pentru unele categorii de sporuri care pot fi acordate. Astfel, cuantumul maxim al sporurilor prevăzute în hotărîrea guvernului a fost fixat, de regulă, la nivelul aprobat în prezent. Se pot acorda sporurile fixe și în cuantumul mai mare decît cel stabilit, sau se pot introduce alte sporuri la salariu care se vor considera justificate, dar acestea vor fi asimilate cu adaosurile la salariul de bază și se vor impozita suplimentar.

M.U.

I. ARDELEANU

n-a mai amestecat untul cu margarină (și asta din proprie inițiativă), și a pornit cu curaj la sporirea concentrației de grăsime în lapte?! Nu! Astea sînt toate date neglijabile...

Vreți concluzia noastră?

Ciobul găsit în borcanul de iaurt de domnul Virbănescu ar putea fi o realitate, dar neimputabilă fabricii, ci tot dv., stimați consumatori. Celor care adăpostiți în sticlele de iaurt și lapte adezivi și tot soiul de sofisticate substanțe chimice! Celor care, grăbiți, livrează aceste borcane la schimb alimentarelor. Și, fie-ne iertat această înseamnă în primul rînd o... precară educație igienică! Mașina de spălat e aptă să elimine urmele de substanțe proteice, nu de adezivi... pentru că substanțele detergente care spală borcanele predate alimentarelor de către consumatori nu pot acoperi întreaga gamă a „spurcăciunilor” pe care noi înțelegem să le depozităm în sticle și borcane. Pentru că deocamdată nu avem utilajele necesare depozitării produselor lactate în punji de nylon. (Deși directorul Acariu luptă de cîteva luni să le obțină!).

Spălați, cetățeni, borcanele înainte de-a le preda! Nu le folosiți la depozitarea adezivilor, a pesticidelor și a vopselelor. Și-atunci, fiți siguri că nu vom risca să găsim în ele corpuri străine!

Monica UDREA

Vor mai primi membrii fostelor C.A.P.-uri pensii?

În peregrinările noastre prin comunele județului am fost adesea întrebați: „Noi, pensionarii, care am lucrat zeci de ani în C.A.P., vom mai primi pensii?” La rîndu-ne, am solicitat precizări d-lui Nicolae Voica, șeful filialei Sibiu a Casei Autonome de Pensii și Asigurări Sociale ale Țărănimii.

Prin hotărîrea Guvernului nr. 154/1991 s-a autorizat acordarea unui împrumut de pînă la 10 miliarde lei Casei Autonome de Pensii și Asigurări Sociale ale Țărănimii pentru asigurarea plății pensiilor cuvenite țăranimii. În acest mod se va asigura plata integrală a pensiilor cuvenite țăranimii pînă la 31 decembrie 1991, urmînd ca după această dată să se organizeze un nou sistem de pensii privind țăranimea, cu asigurarea resurselor de finanțare în condiții de autonomie financiară, cît și pentru restituirea împrumuturilor acordate.

— D-le Voica, sînt situații în care cetățenii au lucrat în unitatea agricolă o perioadă de timp cuprinsă între 5—10 ani. Totodată, ei au lucrat și în cooperăția meșteșugărească o perioadă asemănătoare. Cei aflați într-o astfel de situație vor putea beneficia și ei de pensii?

— Avînd în vedere hotărîrea nr. 11 din decembrie 1990 a Uniunii Centrale a Cooperăției Meșteșugărești, persoanele care au lucrat în unități de stat sau în alte sectoare cu sistem propriu de asigurări sociale și pensii și au o vechime în muncă în sectorul cooperăției meșteșugărești au dreptul la pensie de asigurări sociale din sectorul cooperăției meșteșugărești, dacă perioada cumulată lucrată în acest sector este mai mare de 10 ani.

— Care este situația cu lucrătorii din zootehnie (acum desființată) a C.A.P.-urilor?

— Personalul din zootehnie, care la data de 1.02.1990 obținuse atestatul de muncitor calificat în această profesie

și care potrivit decretelor-lege nr. 43 și 53/1990 li s-a încheiat contract de muncă, pot fi pensionate în sectorul de stat dacă au lucrat o perioadă minimă de 10 ani și au vîrsta de 57 ani femeile și 62 ani bărbații. Aceste persoane pot fi pensionate la cererea lor dacă au realizat vechimea minimă prevăzută de lege, respectiv 25 ani femeile, și 30 ani bărbații.

Precizez, de asemenea, că pot fi pensionați și bărbații care nu au realizat o vechime minimă de 10 ani, dar prin cumulul stagiului militar, inclusiv concentrării, război realizează vechimea minimă prevăzută de lege (10 ani) la împlinirea vîrstei de 65 ani.

— Ce ne puteți spune în legătură cu situația țăranilor din zona necooperativizată?

— Cei care au livrat produse agroalimentare, la fondul de stat începînd cu 1978 și pînă în prezent, dar nu și-au depus ritmic contribuția personală de 40 lei lunar, pot achita această contribuție re-

troactiv, cu o dobîndă de 3 la sută, după care pot beneficia de pensii dacă perioada de contribuție este de minim 10 ani și au împlinit vîrsta de 60 de ani femeile și 65 bărbații. Credem că nivelul pensiilor acestei categorii de cetățeni va crește substanțial începînd cu anul viitor.

— Domnule Voica, apare o problemă: cine va întocmi dosarele de pensionare în condițiile în care unele C.A.P.-uri au fost deja desființate, iar celelalte urmează să dispară curînd?

— Pînă la lichidarea patrimoniului unităților agricole, această obligație revine, în continuare, persoanelor care au efectuat-o și pînă în prezent. După desființare, arhivele C.A.P.-urilor vor fi preluate de primării, urmînd a fi stabilită modalitatea și instituția care va întocmi aceste dosare.

Cred că ar fi bine să mai faceți o precizare. Noul nostru sediu se află pe str. Andrei Șaguna nr. 10 (fosta clădire a Colegiului de avocați), telefon 14885, iar program cu publicul avem în zilele de luni, miercuri și vineri între orele 8—14.

Dumitru MANIȚU

Stimați cititori,

Ați citit cu atenție prima pagină a ziarului nostru?

DACĂ DA, atunci — în mod sigur — nu v-a scăpat anunțul în legătură cu publicarea, începînd cu ziarul de mîine, miercuri, 10 aprilie, a reportajului-interviu — în exclusivitate — „Nicu Ceaușescu — mărturisiri în umbra Jilavei“.

DACĂ NU, citiți în pagina I caseta ce anunță acest nou și interesant serial!

E bine să știți că există

Agenția pentru Supravegherea și Protecția Mediului Sibiu

În limbajul curent se mai vorbește (chiar și în paginile presei locale) de „O.G.A.“, adică la Oficiul pentru Gospodărirea Apelor. Adevărul este că această „firmă“ nu mai există din august '90. Prin reorganizare ea s-a despărțit în două unități: Sistemul Hidrotehnic Cibin — Sibiu și Agenția pentru Supravegherea și Protecția Mediului Sibiu. Prima aparține de Direcția Apelor Olt — Rm. Vilcea și are ca atribuții: întreținerea și exploatarea lucrărilor hidrotehnice existente, realizarea de indiguiiri, consolidări de maluri etc.; gospodărirea calitativă a apelor. Cea de a doua agenție a preluat din fostul

lor agroalimentare prin utilizarea pesticidelor.

Se recoltează probe din vegetație și produse agroalimentare, îndeosebi din zonele cu probleme.

În ultima instanță se urmărește protecția factorului uman și material în fața „agresiunii“ factorilor de poluare.

Un alt domeniu privește reconstrucția ecologică a unor zone puternic degradate.

Pentru a-și întregi instrumentarul de luptă agenția dispune în plus (față de fostul O.G.A.) de: laboratoare pentru

Speranțe pentru o nouă politică ecologică

analize ploi acide, laborator poluare gaze și aerosoli, laborator pentru analize sol, laborator pentru radioactivitate factorilor de mediu (naturală și accidentală) și un compartiment monitoring integrat (rețea de supraveghere pe teritoriu), ce va fi implementat în curînd pe un calculator IBMPS.

Am considerat utilă această succintă prezentare pentru că, în viziunea autorităților actuale, aceste agenții devin instrumentul principal de realizare a unei noi politici ecologice, mai apropiată de exigențele și standardele internaționale. Nu-i exclus ca pînă la urmă să avem și noi o poliție (sau gardă) ecologică. Și ca să nu credeți că exagerăm vă dăm doar un singur exemplu: de curînd a fost emis un ordin al mai multor ministere care reglementează folosirea pesticidelor. În caz de nesocotire a normelor stabilite se va merge pînă la... confiscarea recoltei afectată de pesticide. Aviz noilor „fermieri“, aviz și celor care au început să comercializeze pesticide după capul lor. Atenție: respectiva hotărîre va fi popularizată prin presă.

S. ION

Semnal COPIII NOȘTRI.

Cum cresc, unde se joacă, ce învață?

Omul este dependent de factorii de mediu, care constituie sursele existenței sale, în orice moment, în orice loc. Un mediu insalubru îndispune, supără. Un vechi proverb românesc spune: Cum este în jurul tău, așa este în capul tău.

Sînt zile în care cumpănim ce am realizat, ce vom mai realiza; dar există o zi în care predăm șafeta. Cui o predăm, cum o predăm, cum pregătim pe cel care o va prelua?

Cum cresc copiii noștri?

Sibiul este un oraș frumos, dar gunoaiete prezintă un leit-motiv de care ți se împiedică privirea. Unii cred că trebuie să fie o armată întreagă care să aibă grijă de curățenia orașului, dar nu se gîndesc că democrația nu înseamnă relație slugă-stăpîn, democrația înseamnă colaborare, o interferență a activităților.

Copiii se joacă între blocuri, înghesuți între scrișnet de frîne de mașină, containere care debordează. Unde să alergi, unde să bată mingea, să se plimbe cu trotineta, cu bicicleta? Toată energia lor care nu se folosește prin joc, se transformă în violență, agresiune, neascultare — o revoltă instinctivă împotriva celor care nu știu să pregătească un mediu înconjurător potrivit copilăriei, potrivit anilor de maximă asimilare. Este obișnuit cu mîndria lăsată în urmă de cei mari și atunci aduce la același numitor clasele, curțile școlilor.

Copilăria își pune pecetea pe întreaga existență a individului. Spațiile de joc sînt un laborator, o pregătire pentru colectivele de oameni mari — jocul copilului este pregătirea pentru rolul social. Educația gustului pentru frumos, imprimă felul de a privi viața — al copiilor. Mediul armonios îi face să descopere sentimentul propriei demnități și respectul față de ei înșiși. Valorile estetice au prin ele însele o influență și un rol moral educativ. Grijă pentru ordine și curățenie constituie

principiul de care trebuie să fie conștienți toți cei care au răspunderea pentru bunul mers al lucrurilor din instituțiile de educație și învățămînt.

Este total greșită părerea unor cadre didactice că părinții trebuie să facă educație copiilor, pentru că acasă stau 20 de ore și la școală numai 4 sau că dacă fac dezordine nu au decît să stea așa pentru că așa le place... Urmarea acestor păreri o vedem chiar în căminele studențești, în locuințele nefamiliștilor, în blocuri, în jurul lor, în întreprinderi, în jurul lor, în locurile de agrement (cum arată Dumbrava duminică seara sau Valea Ștezii?)

Dorim cu toții să intrăm în Europa; ar trebui să vizităm acolo o școală după terminarea cursurilor, un parc după căderea serii, o întreprindere, o zonă de blocuri.

Un mare pedagog din sec. al XVIII-lea propune ca în jurul grădinițelor, al școlilor să fie flori, pomi de care copiii să aibă grijă, să fie îndemnați să observe natura, să știe că nu numai ei sînt creația lui Dumnezeu, ci întreaga natură care îi înconjoară și de care trebuie să aibă o deosebită grijă. Atunci cînd copiii vor iubi mediul înconjurător, de la firul de iarbă pînă la curcubeu, își vor iubi și semenii și trista poveste a lui Caius și Abel nu se va mai repeta.

Am ajuns, în fine, în pragul unei mari realizări: zone verzi, spații de joc pentru copii pentru ca să se bucure din plin de ele, dar să le și îngrijească. Sibiul să devină orașul florilor, orașul frumuseții. Fie ca să realizăm în fine acele minunate proiecte care există încă de multă vreme.

Să pregătim copiilor o cale curată și frumoasă pentru ca să-și poată îndeplini gîndurile bune în deplină sănătate.

Eugenia BOZOVICI

La mulți ani, domnule Cioran!

(urmăre din pag. 1)

că din timpul studiilor universitare, colaborează la publicările vremii: Gîndirea, Discobolul, Azi, Pagini literare, Calendarul, dovedind o inteligență filozofică și speculativă remarcabilă. Concomitent cu activitatea de dascăl — între anii 1939 și 1940 a fost profesor chiar la liceul pe unde trecuse ca elev — „Gh. Lazăr“ din Sibiu — publică cîteva volume remarcabile: Pe culmile disperării (1934), distins cu premiul Scriitorilor Tineri Români, Cartea amăgîrilor (1936), Schimbarea la față a României (1936), Lăcrimi și sfinți (1937), Amurgul gîndurilor. Reprezentant de marcă al „Generației '27“, Emil Cioran se anunță un viitor om de aleasă cultură al României. Dar, evenimentele istorice îl determină să părăsească definitiv țara, stabilindu-se în Franța, pentru care simțea o admirație fără margini („În Franța toată lumea are talent“).

Discipol al lui Nae Ionescu, coleg de „generație“ cu Eugen Ionescu, Mircea Vulcănescu, Mircea Eliade, Al. Sahia, Dan Botta, C. Noica, A. Adania, I. Dobridor, E. M. Cioran (așa cum avea să-și semneze mai tîrziu cărțile) declară în „Inconvenientul de-a fi născut“: „Ce que je sais à soixante, je le savais aussi bien à vingt“. (Ceea ce știu la 60 de ani, știam la fel de bine la 20), semn că existența și opera în întregul lor, s-au derulat fără distorsiuni principale, axele lor

esențiale fiind: infernul eului și infernul etniei, răul interior și răul din afară.

Chiar dacă nu ești în totalitate de acord cu ideile și concepțiile lui Cioran, nu poți să nu-i urmărești demonstrația cu o plăcere aparte. Pătimaș, încăpăținat, frenetic, Cioran scrie cu febrilitate și este citit asemenea. Locuindu-și paradoxurile cu o feroare unică în cultura românească, generația lui Cioran „ridică eșecul la rangul faptei, consacra disperarea ca forță motrice a creației, suferința ca eliberare purificatoare, tatuează socialul cu semnele eului în continuă expansiune (...) convinsă fanatic de faptul că ea începe și sfîrșește (adică nimbează) romanismul“.

„Generația '27“, cu care se identifică pînă la un punct și Cioran, s-a dezvoltat sub semnul excesului, cu părțile sale bune, dar și cu aspecte devastatoare nu numai în planul spiritual, cît mai ales în

cel social-politic. Marele mîst al lui Emil Cioran, a fost și a rămas necesitatea punerii la lucru a energiilor tinere și afirmarea României, chiar dacă „metodele“ propuse de el nu sînt tocmai... ortodoxe („o noapte a Sfîntului Bartolomeu printre anumiți bătrîni e singura salvare“; sau: „singura posibilitate ca România să nu fie o apariție efemeră este infiltrarea spiritului spartan într-o țară de șmecheri, de sceptici și de resemnați“; sau: „cînd vă vedeți o tinerime comunistă tot atît de dinamică cum e cea germană, de ce mi-aș stăpîni admirația? Ideile n-au mare valoare în sine“).

Și, nu voi încheia fără a reproduce încă o afirmație din 1937 a filozofului care ar trebui să ne facă a medita mai mult: „De cînd e lumea, oamenii au aspirat la libertate și s-au bucurat de cîte ori au pierdut-o“.

La mulți ani, domnule Cioran!

ACȚIUNE PILDUITOARE

În zilele marii sărbători a Invierii, Arhiepiscopia Ortodoxă a Sibiului a inițiat o pilduitoare acțiune umanitaristă în ajutorul nevoiașilor. Un număr de cîteva zeci de familii, cele mai nevoiașe și neajutorate din Sibiu au trăit plăcuta surpriză de a primi la domiciliu, prin trimis expres, un pachet conținînd strictul necesar unei sărbătoriri și petreceri decente a marii sărbători a Sfințelor Paști: o pî-

ne, un cozonac, un litru vin, ouă roșii ș.a.

Sîntem încredințați că acțiunea inițiată de Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Sibiului, I.P.S. Arhiepiscop și Mitropolit Antonie, s-a constituit în bine primit semănător de lumină și bucurie, misiune de care s-a ocupat direct P.C. arhidiacon Băcilă. Un gest de frumoasă noblețe creștină!

(vald.)

Călători, cercind țărnu Certitudinii...

... Lințoliul nopții părea că vrea să reziste asaltului multiform și împreună al zorilor ce mai dormitau și al oamenilor de toate vârstele, ale căror pași și voci molcome răzbăteau de pretutindeni, spre a se uni — șuvoi viu, impresionant în măreția unidirecțională. La ceasurile acestea, 3,30—3,45, orașul încă somnolent pare un mușuroi răscolit, al cărui locatar își adună pașii, își orientează vresele și își poartă nădejdele adnc interiorizate în ritmul unei superbe, unice voine: a se apropia de sfânta strămoșească biserică, a-și încrusta speranța tănuită în spot de lumină și revelație a totbiruitoare. Un marș tăcut, necomandat, dar adnc simțit ca impuls energizant, un pelerinaj, iscat din dureri existențiale și cosmogonice adnci și secrete cercind țărnu Certitudinii. Mii și mii, venind dinspre întinsul tuturor țărnuurilor cardinale, spre un încă neștiut țărnu al certitudinii, voință întărită în lupta din oceanul tuturor fufunilor cotidiene, de marea tuturor incertitudinilor și invaziilor debusolante și debusolante. În această mare în mișcare, grupurile de tineri, fete și băieți, pînă la un punct adorabili în dulcea inconștiență a limbajului noncanonic, nonconformist și, pe alocuri, vexant pentru auzurile puritane întăresc privitorului certitudinea că țărnu căutat este cel bun, că tălăzuirea nopțatică își are înscrisă în impulsurile interioare încă necercetate semnul CREDINTEI, al VIITORULUI, al VOINTEI de

a adăsta la acel țărnu care să-i apere și să-i întărească în și de bicisnicia acelei „invasion de l'homme par l'histoire”, de care vorbea mereu genuinul gânditor Mircea Eliade... Privindu-l purtind LUMINA din LUMINA ÎNVIERII, LUMINA din LUMINA Celui ce a existat și după ce a murit, a trecut din viață în viață, fiindcă a fost mereu în viață (Pastorală I.P.S. Mitropolit Antonie), privindu-i ascultind cuvintele Sf. Liturghii și mai privindu-i ducnd, cu Sf. Paști, mesaje de biruință familiilor lor, mi-am zis că nădejdele noastre și ale neamului nostru au fost, sint și fi-vor slujite, mereu pînă la sacrificiu, de cei a căror virstă, spirituală și trupească, este în acord cu primăvara... cu Viitorul.

Mi-am mai zis, în sine-mi, gndindu-mă la neamul meu și la invaziile de tot soiul cu care a fost adnc încercat și mereu cercetat, mi-am zis în sine-mi, cu strămoșul ce a îndrăznit să arunce veacurilor de neuitare provocarea „am durat monument mai tare decît bronzul” („Exegii monumentum...”) că nu e totul pierdut, că... „non omnis moriar”, oricîtă beznă ar răsădi tiraniile lumești. Dimpotrivă!

Încît îndemnul pastoral „Iertați toate pentru înviere!” nu e alta decît chemarea de a îmbrăca, pentru lupta cu răul multiform, din noi și de lingă noi, armura imbatabilă a credinței în Dumnezeu și în creația sa blagoslovită.

... Tărnu certitudinii: HRISTOS A ÎNVIAT. Și cu el, NOI!

Victor DOMȘA

VENIȚI DE LUAȚI LUMINĂ!

(Urmare din pag. 1)

trate în tradiția bisericească: era îmbrăcat cu lumina ca și cu o haină.

Dreptmăritori creștini.

Veniți de luați lumină! Cu aceste cuvinte v-am întâmpinat. Oare, chemarea din dimineața aceasta, a Învierii nu ne aduce aminte de un cuvnt asemănător?

L-am întâmpinat la naștere cu cîntarea: „Răsărit-a lumii lumina cunoștinței”. L-am numit atunci tot lumină.

Și iată ce vom constata acum: Lumina Învierii luminează și evenimentul Nașterii. Îl confirmă. Îl întărește. Cel care s-a botezat de la Ioan, Cel care a propovăduit iubirea și iertarea, împăcarea și înfrățirea... a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. A dovedit aceasta prin Învierea sa, din morți, a treia zi, așa cum, de altfel proorocise încă în viață fiind (Matei XXVI, 32).

Acum înțelegem cu adevărat de ce L-am numit atunci „Lumina cunoștinței”. Pentru că, fiind Fiul lui Dumnezeu, ne-a luminat calea cunoștinței lui Dumnezeu. Ne-o spune logica cea mai simplă și cea mai convingătoare, aceea care pornește de la faptă. Iar fapta, în cazul acesta, este realitatea Învierii. E o premisă pe care nu se poate construi altceva — urmnd legile absolute ale gndirii corecte, — decît credința în Dumnezeirea Celui înviat. E o construcție logică pe care „nici porțile iadului nu o pot dărâma”, adică nici cea mai înverșunată rea credință.

Recunoscnd în Cel înviat pe Dumnezeu (I Cor. XV, 47) în lumina Învierii Lui ne cunoaștem și ne înțelegem și pe noi înșine. Nu ne mai temem de singurătatea în care ne simțeam fără rost într-un cosmos rece, străin de noi, care ne expulza pe rînd într-o moarte stupidă, într-un neant de definitivă anihilare.

Dar dacă Hristos a înviat, totul se schimbă dintr-odată: „în Hristos toți vom învia” (I Cor. XV, 22). Sintem nemuritorii Peste întunericul dramei neștiinței inundă lumina. Ne căștigăm dintr-odată alt statut. Nu sintem numai materie. „Căci Paștele asta sint — spune un mare gnditor ortodox — marea dramă prin care, după hotărîrea lui Dumnezeu, s-au aruncat iarăși punți de legătură între creațiune și Stăpînul ei”.

A înviat Hristos, marelui Noi, — „și ei una să fie cu Noi” (Ioan XVIII, 21) — deci și noi vom învia. Demonstrația Sfintului Pavel e, în această privință, imbatabilă. Recitiți acel capitol de logică din Epistola I către Corinteni (XV) — Sfintul Pavel organizndu-și demonstrația logică pornea de la fapte. El îi numește pe toți cei cărora li s-a arătat Iisus după ce murise și fusese îngropat, și după ce făcuse de către iudei și romani constatarea legală și riguroasă a morții. După acestea apăruse viu lui Petru, celor doisprezece, apoi la mai bine de cinci sute de frați, dintre care cei mai mulți încă trăiau cînd Pavel scria, deci puteau da mărturie (I Cor. XV, 6), apoi s-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. (XV, 7). Iată faptele. Multe.

Și, la urmă, ca un orator de mare clasă, vine și cu argumentul cel mai puternic: „și mai pe urmă decît toți mi s-a arătat și mie”. (I Cor. XV, 8). Experiența sa personală nu și-o mai putea pune la îndoială. Dar experiența sa proprie mai avea un dar: să arunce o lumină de confirmare și asupra experienței tuturor celor dinaintea sa, cărora Iisus li se arătase. Experiența tuturor, împreună, nu putea cădea în nici un caz sub acuzația de halucinație, de închipuire, sau de orice altceva asemenea. Învierea era un fapt. Și despre fapte se spune că sint un lucru încapăținat. Ele nu pot fi răsturnate prin argumente de nici un fel. Faptele sint argumente fără replică.

Așadar acum după Învierie, lumina Învierii devine definitiv lumina cunoștinței. Acum știm și înțelegem de ce a zis Iisus: „Eu sint lumina lumii” (Ioan, VIII, 12). Acum știm și despre noi cine sintem. Pe drept cuvnt spunea Mircea Eliade că pentru a găsi un sens vieții trebuie să fim creștini. Altfel nu știm nimic și nu putem scăpa de sentimentul tragic al existenței. (Ortodoxie, „Cuvîntul”, 1927, 12 nov.).

Iubiți credincioși, Lumea materială din jurul nostru nu e mai importantă decît noi. Ea va dispărea. Așteptați și ea o transfigurare (Rom. VIII, 22) „Soarele se va întuneca și luna nu-și va mai da lumina sa, stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor se vor clăti” (Matei, XXIV, 29). O spune însuși Iisus. Dar să nu ne speriem. Nu fără rost am reluat această idee. Am reluat-o ca să vă spun că acestea se vor întâmpla la sfîrșitul lumii, despre care nici îngerii din cer nu știu cînd va fi (Matei, XXV, 36). Nu trebuie să ne lăsăm descurajați de cei care prevestesc ani și zile ale sfîrșitului pe care ei le-ar ști, ca și cum ar fi ei mai mari decît îngerii! Mintuitorul spune clar: „numai Tatăl cu-

noaște cînd se vor petrece toate acestea” (Matei XXV, 36) (...).

Aducindu-vă aminte de toate acestea, am vrut mai întîi să vă risipesc teama pe care v-o însuflă unii umblînd cu propovăduiri false cu privire la sfîrșitul lumii. Nu sint trimișii lui Dumnezeu cei ce vă umblă pe la porți și vă bat la uși ca să vă abată de la învățătura ortodoxă a moșilor și strămoșilor noștri! Apărați-vă strămoșii și memoria lor sfîntă, credința în care au adormit.

În al doilea rînd, am vrut să vă încredințez cu cît sintem noi oamenii mai valoroși în fața lui Dumnezeu, căci noi nu vom fi distruși o dată cu lumea materială.

În al treilea rînd, am vrut să vă amintesc de faptul că e bine să nu ne temem de sfîrșitul lumii, ci să ne pregătim pentru sfîrșitul nostru, ca să avem parte de o veșnicie fericită.

Iubiți frați și surori întru Hristos cel înviat.

Faptul Învierii Domnului ne oferă singura certitudine în oceanul de incertitudini pe care navighează o lume care și-a pierdut busola și care ajunge să creadă că o busolă nici nu există, iar rezultatul e dezorientarea și dezastrul moral. O busolă există: Iisus „a înviat a treia zi”. Dacă n-ar fi înviat, El ar fi rămas uitat în istoria măruntă a Palestinei, un rabin provincial, răstignit ca un răzvrătit împotriva Legii unui popor strașnic de exigent în închiderea lui față de alte popoare. Dacă n-ar fi înviat nici n-am fi auzit de El. Am fi rămas cu zeii Greciei, ai Romei, cu niște eroi diviniizați cum a fost Zamolxes al nostru, al strămoșilor daci? Cum ar fi acceptat lumea modernă așa ceva? Am mai fi avut lumea bizantină, lumea medievală așa cum le-am avut? Și cum ar fi arătat lumea modernă? Căci toate aceste lumi au fost și sint produsele civilizației creștine. Mesia a venit „la plinirea vremii” (Gal. IV, 4) pentru a schița viitorul istoriei și toată istoria Lui, incununaată de Învierie, e substanța care a organizat veacurile, a generat culturile și civilizațiile.

Înviind, Iisus ni s-a des-tăinuț, adică a mai redus din tainele care ne înconjoară. Dumnezeu s-a apropiat de noi, prin Iisus cel înviat. El nu mai e plecat la distanțe infinite, uitnd de noi, cum s-a exprimat un mare gnditor căzut în des-nădejdea de de-a-L mai putea cunoaște (K. Barth), și nici nu se ascunde de noi în cenzuri transcendente care ni-L fac inaccesibil, cum credea Lucian Blaga.

Mai degrabă noi ne-am îndepărtat de El și, prin Învierie ne apropiem din nou. Nu omul a fost părăsit de Dumnezeu, ci Dumnezeu s-a aflat în tragedia de a fi fost părăsit de om, zicea Nae Ionescu. Și, poate mai este încă! Iisus a înviat pentru noi, ca să știm că și noi vom învia, a apropiat cele două lumi — a noastră și a Lui — și a restabilit continuitatea dintre ele. Nu mai sintem singuri. Întotdeauna oamenii au avut nevoie de o repunere în drepturile originare a luminii dumnezeiești în gndirea și faptele lor. Hristos a înviat ca să aducă iară și iară această lumină în lume. Să fim sensibili la chemarea Lui! Veniți de luați lumină! Hristos a înviat!

Al vostru al tuturor de tot binele voitor și pururea rugător către Hristos cel înviat

† ANTONIE,

Mitropolit al românilor ortodocși din Ardeal, Crișana și Maramureș

Mica publicitate

VINZĂRI-CUMPĂRĂRI

- Tiglă mare de vînzare, Procea Constantin (măsurul), Bogatu Român nr. 328, str. Viilor. (5049)
- Cumpăr obiecte vechi: păpuși cu cap de porțelan și celuloid, mobilier și veselă pentru păpuși, jucării din tablă, medali vechi rusești, statuete bronz. Telefon 2 78 94. (5050)
- Vînd urgent Dacia 1100 stare excepțională cu piese de schimb. Tel 1 71 34. (5202)
- Vînd urgent Dacia 1310 (fabricat 1988), 30 000 km, în lei sau valută. Str. Cooperatorilor nr. 10 — Turnișor. (5203)

Vînd televizor color și un pătuț pentru copii. Telefon 4 92 46.

SCHIMBURI DE LOCUINȚE

- Ofer apartament 3 camere, confort, pentru 2 camere + garsonieră. Diferență. Telefon 2 39 44. (5027)
- ÎNCHIRIERI
- Ofer spațiu pentru dotarea unui laborator de patiserie-cofătărie. Telefon 3 00 26. (4870)
- Închiriez rochii nuntă, costume carnaval. Str. Traian Demetrescu 114. Telefon 3 30 71. (3752)

DIVERSE

- König Reisen efectuează săptămînal transport de persoane în Germania. Informații telefon 1 72 68. (2902)
- Efectuez transport de persoane în Germania, preț avantajos. Telefon 4 92 46. (5068)
- Transport persoane în Germania. Telefon 3 06 65. (4712)
- Firma „FOR EVER” vă oferă: filmări video pentru orice ocazie. Revedeți peste ani „Casetă familiei”. Telefon 1 62 76. (4457)

• Transport persoane în Germania, săptămînal. Telefon 1 20 02. (4928)

DECESE

Cu adncă durere în suflet, anunțăm încetarea din viață a celui care a fost un soț bun și tată iubitor.

† RADU AUGUSTIN — 53 ani —

Înmormintarea va avea loc, azi, 9 aprilie. Plecarea de la domiciliu. (5197)

Ana, Maria și Aurelia, cumnate, împreună cu nepoții deplîng moartea fulgerătoare a celui care a fost

RADU AUGUSTIN — 53 ani —

un bun cumnat și unchi. (5197)

Un ultim omagiu celui care a fost

RADU AUGUSTIN — 53 ani —

cumnat și unchi.

Nicolae și Rodica cumnate, Florin și Nicoleta nepoți (5197)

Cu adncă durere în suflet, anunțăm încetarea din viață a celui care a fost

AUGUSTIN RADU — 53 ani —

Fratele, cumnata și nepoții. Fam. Alexandru și Elena Radu. (5201)

Cu adncă durere, anunțăm încetarea din viață a bunei noastre mamă și bunică

ANA FLEACĂ (77 ani)

Înmormintarea — azi, 9 aprilie 1991, ora 12, de la domiciliu.

Copiii Netu și Vali, nepoții Radu și Alina și sora Maria. (5194)

• Sintem alături de copiii și cumnații noștri la marea durere pricinuită de decesul mamei lor

ANA FLEACĂ

Familia Cătănciu P. și Yassin F. (5195)

• Regretăm dispariția bunei noastre vecine

ANA FLEACĂ

Vecinii din str. Iuliu Maniu. (5196)

Sintem alături de fosta noastră colegă Paștiu Letiția la marea durere pricinuită de decesul soțului ei. Sincere condoleanțe familiei îndoliată.

Colectivul formației de sudură bezeuri a secției 200, at. 221, condusă de maistrul Lal Dumitru, al I.P.A. Sibiu. (5198)

COMEMORĂRI

Cu adncă durere în suflet amintim că marți, 9 aprilie, se împlinesc 6 luni de cînd ne-a părăsit dragul nostru soț, tată, socru și bunio

IOAN FANEA — 58 ani —

Nu te vom uita niciodată. Lacrimi și flori vor fi pe mormîntul tău.

Familia (5018)

Niciodată nu voi uita clipa tristei despărțiri de cel care a fost un bun soț

VIRGIL MIJA — 55 ani —

Dumnezeu să-l odihnească. Soția (4700)

• Zi de zi, clipă de clipă, prezent în suflet și în gnd reamintim celor care l-au cunoscut și iubit, împlinirea a 6 săptămîni de adncă durere, de la plecarea dintre noi, cu aceeași demnitate ca și în viață, a omului de aleasă omenie inegalabilul nostru soț și tată

ALEMAN DUCA

(Rășinari — 37 ani)

Recunoștință celor ce-i vor păstra o clipă de aducere aminte.

Dumnezeu să-l odihnească! Soția și copiii (5199)

• Nemărginită durere și jale a lăsat în urma sa dragul nostru ginere și cumnat

ALEMAN DUCA

de la a cărui dispariție neașteptată se împlinesc 6 săptămîni. Socrii și cumnații (5200)